

Rokle

úterý 7. 3. 2017

Už několik hodin se s Adamem lopotíme roklí. Roklí, jejíž oba břehy jsou vysoké, prudké a porostlé stromy. Pravý břeh stíní slunci, takže ačkoli je skoro poledne, teplota se ještě nepohnula nad -25°C . Celou šířku dna této rokle tvoří řeka, která se větví a meandruje z jedné strany na druhou. Vše je zapadané sněhem. Kvanty sněhu. Ale co je horší než mráz a vidina toho, že tento úsek budeme brodit ještě dlouho, je fakt, že tu nikde není a dlouho nebyla žádná cesta. Motáme se křovím kolem řeky a podle terénu přecházíme z jedné strany na druhou, z ostrůvku na ostrůvek a tak pořád dokola. Problém řek a potoků v jejich zimním přecházení je nečitelnost. I malý potůček, pokud proudí rychle, nezamrzne ani v dlouhodobých třicetistupňových mrazech. Naopak velmi široká a pomalá řeka může být bez problému zamrzlá i v mírnějších teplotách, a tak po jejím ledu můžete bezpečně přejít. Nejvážnější ale je, že i na nezamrzlé vodní ploše se může udržet sníh a neroztát.

A to je ten důvod, proč tu teď s Adamem bezradně stojíme, koukáme na sebe a přemýšlíme, co dál. Stojíme na ostrůvku, ze kterého je to na další pevninu sotva tři metry, ale důvěryhodný pohled na řeku to tedy není. Na vodě před námi se sice drží sníh, ale jestli je pod ním i dostatečně silný led, se můžeme jen domnívat. V okolí jsou vidět místa, kde je otevřená voda. Oba břehy, po kterých by normálně bylo možné řeku obejít, jsou v tomto místě příliš prudké. Sníh navátý na březích by nás nemusel udržet a mohl by se s námi sesunout jako lavina přímo do otevřené vody.

“Co teď?” ptá se mě tiše Adam a z jeho tónu je zřejmé, jak je vysílený představou, že se budeme muset vrátit zpět a celé místo obejít vrchem. To by znamenalo prodloužení odhadem o tři velmi náročné kilometry. Přitom ujít i pouhý kilometr nám v tomhle komplikovaném terénu trvá skoro hodinu. Sem jsme to od rána měli jen 4,5 kilometru, a už se z nich cítíme vysílení.

“Já to zkusím projít, jsem lehčí než ty. Snad se to pode mnou nepropadne,” směle se nabízím. “A pokud se propadnu, jsme tu dva na to, abychom rozdělali oheň, zahřáli mě a usušili.” Povídám to ne zrovna jistě, přesto s odhodláním a vírou, že se to povede. Zároveň hledím na zasněženou řeku a přemýšlím, kudy by mohla voda proudit pomaleji a kudy rychleji. Tam, kde bude proudit pomaleji, bude silnější led.

“Moc bych už chtěla být z téhle rokle pryč,” povzdechnu si apaticky. “Cítím se tu uvězněná jako v pekle a už začínám mít i docela hlad. Představa delší a ještě horší cesty vrchem po levém břehu mě děsí.”

“Vidíš ty stopy po běžkaři?” ptá se Adam a rukou ukazuje na protější břeh.

“Jo. Jak bych je mohla nevidět, vždyť jsou úplně všude,” přitakávám. Stopy evidentně silně odhodlaného běžkaře se táhnou po druhé straně řeky. Klikatí se podél břehu a je na nich vidět snaha člověka, který bezmocně toužil najít místo, kde tento úsek přejít. Stejně jako teď my, ale z druhého směru. Jeho stopy se však vždy otáčejí zpátky. Je zřejmé, že to vzdal.

Ale my máme split, a ne běžky. To, co neudrží jeho, nás ještě jo. Myslím, že by tu mohly být alespoň dva centáky ledu, to by nám v pohodě stačilo, dodávám si kuráž. “Zkusím to přejít, ale kdyby něco, tak mě prosím jisti za sáně.” Ale jinak tomu ledu věřím.

Vypadá to přece docela v pohodě, popohání mě mé vlastní myšlenky. Dnes už jsi bez problémů přešla spoustu skoro stejně strašidelně vypadajících úseků, snažím se utišit neklid v rozchvělých konečcích svých prstů.

Při vstupu na řeku si počínám opatrně. Silně píchám hůlkou před sebou a kontrojuji, jestli se sníh pod ní nepodlévá vodou. Bohužel je tu tolik sněhu, že se nedokážu hůlkou dostat až na led a zjistit, jestli je dost pevný.

Ve chvíli, kdy se dostávám oběma lyžemi na řeku a začínám věřit, že má volba je správná a bezpečná, ozve se do ticha lehké “lup, lup”. Zároveň je vidět jakoby jiskra, jak kolem mě rychle vzniká prasklina, která mě vzápětí široce obklopuje ze všech stran. Netrvá ani vteřinu, snad ani půl, a cítím, jak začínám klesat na ještě nepodmáčené mase sněhu.

“Peggy, Peggy, Peggy! Co mám dělat?!” slyším za zády Adama bezmocně a ustaněně řvát. Ani se nemusím otáčet, abych viděla to zoufalství v jeho očích. Cítím, jak moc se teď o mě bojí. Nejradši bych mu řekla, že to bude v pohodě, a uklidnila ho, ale ve skutečnosti nemám čas přemýšlet nad odpovědí. Nezbyvá mi prostor ani na vyjeknutí. Celý můj mozek se maximálně soustředí na to, abych našla co nejrychleji řešení toho obrovského problému - jak se nenamočit. Na vyřešení mi zbývá nejvýše jedna vteřina. Pak se sníh pode mnou úplně vytratí. Couvání není možné...